

עמי (ירושלים) 50895-08-25 - יוסף גפנר נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"י 50895-08-25 גפנר (אחר/נוסף) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 356159/2025

לפני כבוד השופט דוד זילר

עורר יוסף גפנר
נגד

משיב מדינת ישראל

החלטה

1. זהו ערר על החלטת בית משפט השלום מיום 17.8.25 בתיק מ"י 40717-08-25 במסגרתה הורה על שחרור העורר בתנאים של הרחקה מהר הבית עד ליום 17.9.25, הפקדת ערבות עצמית וערבות צד ג' בסך 2,000 ש"ח.
2. כנגד העורר הוצא צו מפקד המחוז אשר אסר עליו עליה להר הבית עד לתאריך בין התאריכים 26.5.25 - 26.8.25. הצו הוצא לאחר שעלה העורר ביום ירושלים (26.5.25) להר הבית והניח בו תפילין, זאת לפי מה שנמסר בניגוד לכללי הביקור במקום, ולאחר שלא הופיע לשימוע אליו זמן טרם הוצא הצו. לפי שנמסר, צו דומה הוצא גם כלפי כ- 50 נוספים, שעלו באותו אופן להר הבית באותו היום.
3. הצו לא נמסר פיזית לעורר באשר לפי הנטען הוא סירב להתייצב לקבלתו, וסירב גם לקבלו במייל, ואולם דבר הצו נמסר לו טלפונית. בדיון שנערך בבית משפט קמא לא הכחיש העורר קיומה של שיחת טלפונית כאמור, ואך טען כי אין לו כתובת מייל. חרף הצו שדברו הובא לידיעתו, ביום 3.8.25 (ט' באב), עלה העורר שוב לשטח הר הבית והניח בו תפילין.
4. בעקבות האמור, נשלחה הזמנה לעורר להגיע לחקירה, אך הוא סירב לעשות כן, כאשר בא כוחו הודיע בכתובים כי העורר עומד על זכותו לשתוק ואינו מעוניין להיחקר. מכאן - שאין מחלוקת כי דבר הזימון לחקירה היה ידוע לעותר.
5. בעקבות האמור, פנתה המשיבה לבית משפט השלום בבקשה להוצאת צו מעצר וזאת בעילות של שיבוש הליכי חקירה וסיכון בטחון הציבור. בקשה ראשונה שהוגשה בעניין ביום 10.8.25 סורבה על ידי בית המשפט, אך בקשה חוזרת התקבלה ביום 12.8.25, לאחר שבית משפט קבע כי ישנו חשד סביר שהעורר לא רק מפר הוראה חוקית שהובאה לידיעתו, אלא גם מסרב

להתייצב לחקירה או לשימוע, כל זאת לאחר שנעשו ניסיונות רבים לזמנו. משכך קבע בית המשפט כי הוא השתכנע כי ישנה עילה המצדיקה מעצר. הדיון נערך שלא בנוכחות העורר. בהחלטה נקבע כי לאחר המעצר יובא העורר לדיון בהקדם האפשרי ולא יאוחר מ- 24 שעות ממעצרו.

6. בעקבות הצו שהוצא, עצרה המשיבה את העורר ביום 17.8.25 ובאותו יום התבקש על ידיה שחרורו בערובה. העורר הגיש ערר לבית משפט השלום כנגד צו המעצר שהוצא כנגדו בטענה כי הוא בלתי חוקי. ואולם עוד בטרם הוא נדון, ניתנה ההחלטה נשוא ערר זה והוא התייתר.

7. לטענת העורר דין ההחלטה שניתנה על ידי בית משפט קמא להתבטל, ואולם כמפורט להלן, בכפוף לעניין מסויים, לא מצאתי ממש בטענותיו, ולהלן דיון בהן.

8. העורר טוען כי אין איסור חוקי להנחת תפילין בהר הבית. עם זאת, החשד המיוחס לעורר נוגע לעובדה כי הפר את צו מפקד המחוז ולעבירה פלילית הכרוכה בכך. בהליך זה לא נתקף תוקף הצו, ומשכך עת הוא קיים יש מקום למלא אחריו. העורר טוען עוד, כי האכיפה כלפי העורר הינה בררנית, שכן ישנם מי שהניחו תפילין במקום ולא נעצרו. עם זאת, לא הובאו פרטים בנוגע לאותם אחרים, ומכל מקום - העורר נעצר לאחר שמעת שהתקיים כלפיו חשד להפרת צו מפקד המחוז, הוא גם סירב והתחמק מלהגיע לחקירה. לא בוסס כי ישנם גם אחרים כמוהו.

9. העורר טוען כי העובדה כי הוצא צו מפקד מחוז כנגדו, פירושה כי מעשיו לא חצו רף פלילי, שאם לא כן לא היה צורך בהוצאת הצו המנהלי, ומשכך אין קיימת עילת מעצר. אלא שהעורר לא נעצר בשל הוצאת צו מפקד המחוז, אלא בשל החשד להפרתו, והפרה זו היא המהווה לפי החשד עבירה פלילית שביצע.

10. העורר טוען כי אין חובה חוקית להתייצב לחקירה, ומשכך לא ניתן היה לאיים עליו במעצר, ולא כל שכן לעצרו. אלא שבעניינו נדרש העורר להתייצב לחקירה על רקע חשד שעמד כנגדו בדבר הפרת צו מפקד המחוז. במצב בו קיים חשד סביר לקיום עבירה, הרי שסירוב להגיע לחקירה, יכול שיקים עילת מעצר כקבוע בסעיף 13(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996 (ר', למשל, בש"פ 5610/06 אלישבע פדרמן נ' מדינת ישראל (25.7.06)). טענת העורר כי ממילא הודיע כי בכוונתו לשמור על זכות השתיקה אינה כשלעצמה שוללת את האפשרות לזמנו לחקירה, והנפקות שיש לכך עת הוא מסרב להתייצב כאשר קיים חשד כנגדו לביצוע עבירה.

11. העורר טוען כי הבקשה הראשונה שהוגשה למצער מיום 10.8.25 נדחתה על ידי בית המשפט; ואילו זו השניה מיום 12.8.25 נעשתה במעמד צד אחד, ללא פרוטוקול וללא החלטה מנומקת בכתב. דיון בהוצאת צו מעצר יכול להתקיים גם במעמד צד אחד, הגם שיתכן כי ניתן היה לבצעו במקרה דנן במעמד שני הצדדים. מכל מקום, כעולה מהחומר שבפני, נערך פרוטוקול בדיון זה, וגם ניתנה החלטה מנומקת. אלו מופיעים בתיק בית המשפט, ונמסרו לב"כ העורר בעת הדיון שנערך בפני. בנסיבות אלו אין לומר כי ההחלטה בעניין המעצר הינה בטלה, כטענת העורר.

12. העורר טוען כי מעת שנעצר נחקר לפרק זמן קצר, וחקירתו האמורה אינה יכולה להוות עילה למעצר, מעת ששתק במסגרתה. אלא שהחשדות כלפי העורר נובעים מחומר החקירה, ממנו

עולה כי לכאורה הפר העורר את צו מפקד המחוז, ולמעשה אין הוא מכחיש את דבר עלייתו להר הבית ביום 3.8.25. עליה זו בוצעה לכאורה בעת שחל לגביו איסור צו מפקד המחוז בעניין, כך שלא ניתן לומר שאין בסיס לחשדות כנגדו.

13. כאמור, העורר טוען עוד כי צו מפקד המחוז לא נמסר לו, אך לצרכי שלב הדיון הנוכחי, די בחומר הקיים, ממנו עולה כי נערכה שיחת טלפון בעניין עם העורר, שאף הוא אינו מכחיש אותה, בה נמסר לו תוכן הצו, כאשר לטענת המשיבה הדבר נעשה באופן זה מעת שהוא סירב לקבלו לידיו. אין בסיס לטענת העורר, כי אין הוא מחוייב כאמור בצו, אלא אם הוא מקבלו פיזית לידיו, וזאת לבטח עת על פני הדברים הוא מונע מעצמו את קבלתו הפיזית חרף פניות אליו בדבר.

14. עניין אחרון נוגע לתקופה בה הוטלה המגבלה על העורר לעלות להר הבית, וזאת עד ליום 17.9.25, בעוד שהצו הנוכחי של מפקד המחוז לגביו פוקע ביום 26.8.25. לכאורה, ככל שנועדה המגבלה בעניין העלייה להר הבית למנוע סיכון הפרת ההוראה, הרי שלאחר שיפקע הצו, בעצם העליה לא יהיה כדי להפר אותה. המשיבה טענה כי קיים סיכון כי העורר יעלה שוב להר הבית באופן המפר את כללי הביקור במקום, וזאת בפרט בתקופה רגישה כתקופת חגים. אלא שלעניין זה - וככל שמתקיימים התנאים לכך - בידה לפעול להוציא צו חדש, כאשר על פני הדברים ישנן גם נסיבות חדשות מאז הוצא הצו הקודם, הנוגעות לעליית העורר להר הבית ביום 3.8.25.

15. בנסיבות אלו, ומעת שממילא אין פער גדול בין המועדים השונים, מוצא אני לנכון להורות כי המגבלה שהוטלה מכח החלטת בית משפט קמא תפקע לפי המוקדם מבין 17.9.25 או מועד פקיעה של צו מפקד מחוז לגבי העורר בנוגע לעלייה להר הבית, וזאת ככל שיוארך צו כזה או יוצא חדש, לפי המוקדם. בכפוף לכך נדחה הערר.

ניתנה היום, כ"ו אב תשפ"ה, 20 אוגוסט 2025,
בהעדר הצדדים.